

Beszámoló

arról, hogy hogyan alakult a kötetterv az utóbbi évben

A Communitas Alapítvány által felajánlott alkotói ösztöndíj ideje alatt a munkafolyamat természetes velejárójaként az eredeti kötetterv némileg módosult, bizonyos aspektusaiban szűkült, másokban bővült, egészében pedig feszesebbé, letisztultabbá vált.

A címet a kissé homályos, megfoghatatlan, és talán túlságosan széteső *Ha közeleg ha távologról Történetvigyázókra* cseréltem, valamint a fejezetek címe is változott részben, tartalmuk helyenként átértelmeződött, és két új fejezet is került a tervezett három mellé. A készülő kötet jelenlegi állapotában tehát öt részt foglal magába, címük: *Ugyanazt a teret; Felismerősök; Könyörgöm, ki; Poszttörténetek, vigyázók; Változatok letevésre.*

Az alkotói tervezetben felvázolthoz képest lényegi változást, „újdonságot” csak a két utolsó rész jelent, a *Poszttörténetek, vigyázók* című az előző három részben megjelenített szerelem lezárásának és utótörténetének a lenyomata. Az ebbe foglalt versek az egymásból való kiválás problematikusságáról beszélnek, lényegében megkérdőjelezzik a folyamat lezárhatóságát, ugyanakkor pedig túl is lépnek pusztán a kérdőjel kitévésének gesztusán: megpróbálják felfedni a szakítás után bennünk rekedt történetek természetét, továbbélésük formáit.

A szakítás mozzanata, pontosabban folyamata szorosan összekapcsolódik egy tágabb értelemben vett kiszakadással – 2010 őszén tanulmányaimat megszakítva kibicikliztem Berlinbe, ahol egy hajléktalanszálló önkénteseként dolgoztam 2011 tavaszáig, majd kisebb-nagyobb kerülőkkel hazatekertem –, ennek a története is felvillan a tárgyalt fejezetben.

Az utolsó, *Változatok letevésre* című rész a teljes kötetet a magamban hordozott történet „letevésének” alapvető formájaként, médiumaként konceptualizálja. Rövid, többnyire négysoros, cím nélküli töredékekből áll össze, az ezekben felmerülő meghatározó probléma magának a letevésnek a paradox mivolta: miközben az írás tulajdonképpen kísérlet megérteni, feldolgozni, letisztítani magamban az illető történetet, és így valamiképpen eltávolodni tőle, egyre messzebről figyelni, végül pedig „letenni” azt, aközben ugyanez a gesztus a történet továbbélését is táplálja, úgymond „betesz a letevésnek”.

Az elmúlt év munkája során a kötet körvonalai világosabbá, teljesebbé váltak, mostanra már úgy érzem, sikerült véglegesíteni őket.